

Oponentský posudek bakalářské práce Vojtěcha Řeháka „*My jsme staří punkeři*“: *Autoreflexe starší generace aktivních hudebníků v české subkultuře punku*. Praha, Fakulta humanitních studií UK 2020, 63 s.

Bakalářská práce Vojtěcha Řeháka se věnuje v (post)subkulturních studiích aktuálnímu tématu stárnutí v subkulturách v perspektivě „klíčových aktérů punkové subkultury – punkových hudebníků“ (s. 8), konkrétně pětice členů jedné ze stálíc české punkové scény, punkové hudební skupiny E!E. Práci strukturuje vedle úvodu a závěru do třech kapitol věnovaných teorii, metodologii a empirickým zjištěním.

Po stránce teoretické se práce opírá o adekvátní literaturu zejména z oblasti (post)subkulturních studií obecně a studií punku konkrétněji, v níž ukotvuje pojmy subkultura, autenticita a subkulturní kapitál a prezentuje problematiku stárnutí v subkulturách, které doplňuje stručná historie punku v českém, resp. československém prostředí. Oceňuji, že v ní autor pracuje s velkým množstvím relevantní literatury české i zahraniční provenience. Poněkud problematická je však vymezení pojmu subkultura, které v práci fakticky chybí. Podkapitola 1.2 se sice odkazuje na tzv. relační pojetí subkultury, ale v práci se s ním žádným způsobem neparčuje. Vedle něj zmiňuje klasické dílo Hebdige a jeho Muggletonovu kritiku, nicméně nediskutuje jejich definici subkultury, ale význam subkulturního stylu (který se sice se subkulturou neodmyslitelně pojí, ale v žádném případě není jejím synonymem). Ostatní části teoretické kapitoly naštěstí stejný problém nepostihl. Naopak podkapitola věnovaná stárnutí v subkulturách prezentuje velmi dobře zpracované teoretické ukotvení stěžejního konceptu práce.

Metodologicky je práce založena na polostrukturovaných rozhovorech s pěti informátory, tedy všemi členy zkoumané hudební skupiny, doplněných o nspecifikovaný počet pozorování. Ačkoliv je takto konstruovaný vzorek relevantní, jeho velikost je vzhledem ke zvolené technice konstrukce dat přeci jen poněkud malá. Popis užitých metodologických postupů je jinak adekvátně zvládnutý, včetně reflexe samotného průběhu výzkumu.

Empirická část práce je rozdělena na čtyři podkapitoly, které odráží výzkumné otázky, jež si práce kladla. Považuji trochu za škodu, že se samotného stárnutí v punku dotýkají pouze dvě z nich (konkrétně podkapitoly 3.3 a 3.4), ačkoliv by nebylo těžké vztáhnout k němu i dvě zbývající. Autorovi se podařilo vytvořit velmi zajímavá data, která se mu však již tolik nedaří interpretovat a až na některé světlé výjimky pouze jinými slovy reprodukuje výpovědi svých informantů. Interpretace se tak omezuje pouze na srovnání výpovědí informantů se zjištěními jiných autorů.

Po formální stránce práce obsahuje všechny vyžadované náležitosti, je přehledně strukturována, psána adekvátním stylem a množství překlepů a gramatických chyb je přijatelné. Problémy se však práci nevyhnuly v otázce bibliografie a poznámkového aparátu. Formátování seznamu literatury není jednotné a v souladu s formou odkazování pomocí tzv. harvardského stylu. Některá díla, na něž práce odkazuje, v bibliografii chybí (Pixová 2013) nebo se skrývají za jménem editora (Slačálek 2011, Pixová 2011 uvedené jako Kolářová et al.), jiné mají uvedené špatné vročení (Pixová 2010) či jiné údaje (Andes 1998, Clark 2003, Danely 2015, Kahn a Kellner 2003). To považuji za vážný nedostatek, protože absolventská práce by mimo jiné měla prokázat zvládnutí akademického „řemesla“.

Ačkoliv se práci nepodařilo naplno využít svůj potenciál a vykazuje významné formální nedostatky, domnívám se, že přeci jen splňuje požadavky kladené na absolventskou práci bakalářské úrovně a prezentuje některá zajímavá data. Doporučuji ji proto k obhajobě a navrhuji hodnocení **dobře**.